

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΟΣ.

Ὁ ὑπὸ νεάνιδος ἀπατηθεὶς νέος.

—οοο—

Ἐταῖρος (α) καὶ λιγερὴ (β) πᾶν ὄλον τὸν πο-
[ταμόν.

Ἐταῖρος (β2) ἐπέρασεν, κ' ἢ κόρη κ (γ) ἐπόρε-
[σεν (δ).

—«Πέρασόν (ε) με, ἔταῖρε, τὸ τσαρκοῦ.λι (ε2) μ'
[δίγω (ς) σε».

—«Τὸ τσαρκοῦ.λ' τ' ἐσόν (ζ) ἄς ἔν (η), ἄλλο
[τάγματ (θ) τάξον με (ι)».

—«Ἄς τὴν ψῆ (κ) μ' κί' ἄν ἕτερα (λ) τ' ἄλλα
[οὔ.λα (μ) δίγω σε».

Τὴν κόρην ἀτέρπαξεν, καὶ πέραν τὴν ἔφερεν.

—«Δός με, κόρη, γτ' ἔταξες, τὴν φιλιάν (ν) γτ'
[ἐτάγαμε (1)».

—«Ἐμπρο μου (ξ) λειβάδα εἶν' πᾶμ' ἀκεῖ
[(ο) καὶ δίγω σ' α. (π)»

—«Ἐρθαμε κ' ἐξέρθαμε κ' ἐξεκαμπανίσταμε(ππ),
Δός με, κόρη, γτ' ἔταξες, τὴν φιλιάν γτ' ἐτάγαμε»

—«Ἐμπρο μου ὁμά.λα εἶν' πᾶμ' ἀκεῖ καὶ
[δίγω σ' α. '

Ἐβγα, μάννα (ρ) μου γά. ἰδῆς γάειδαρον ποῦ
[ἔγκασε (σ).

Βάλτε τόναν ς τὸ μακρὸν, δόστε τον κοκκύμελα.
Λὰς (τ) γὰ τρώη, λὰς γὰ μουνδῶ (υ), λὰς τὴν
[κόρ' γὰ λησιμονῶ.

(1). ἄλλ. «καὶ ντὸ συνστάγαμε

(α) ἑταῖρος, = φίλος συνοδοιπóρος. (β) λιγυρά. συνεκδ. ὠραία. (β2) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἑν. ὄν. τοῦ ἄρσ. ἄρθρου μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνηέντος τῶν μὲν κυρίων ὀνομάτων συγκιρνάται πάντοτε, πρὸ δὲ τῶν προσηγορικῶν διαφορεῖται οἷον, Ἄναστᾶσης, ἄρτος, ἄγγελος, ἑταῖρος, ἀντὶ ὃ Ἄναστᾶσης· καὶ ὁ ἄρτος, ὁ ἄγγελος, ὁ ἑτερος. Ὅτι δὲ τὸ ὁ συνεκεράσθη μετὰ τοῦ ε φαίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ ἀκολούθου ἡ κόρη. (γ) Ὡς ἀπὸ τοῦ οὐδ' ἐν ἐγένετο τὸ ὄεν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ οὐκ τὸ κ, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἴων. οὐκί (=οὐκί) τὸ κί. Καὶ τούτῃ μὲν χρῶνται πρὸ τῶν λέξεων τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου ἢ φωνῶν τραχέων (α, ο, αυ, ου), ὅτε αἱ δύο φωναὶ προφέρονται μετὰ συνιζήσεως· ἐκείνη δὲ πρὸ τῶν λοιπῶν φωνηέντων· οἷον, κί λέγω, κί ἀκούω κτλ. κ' ἔγω, κ' ἐνὶ κτλ. (δ) = ἐμπόρησεν. (ε) ἀμετ. μὲν περῶ, μεταβ. δὲ περῶ, περάζω καὶ περνάζω. (ε2) Ἡ λέξις τουρκικὴ = καλόπτρα.

(ς) = δίδω. τὸ δὲ σ'. καὶ γ'. πρόσωπον, ὄσος, ὄσος ἀπὸ τοῦ δίδας, δίδω. (ζ) = σόν. τὸ ἄρθρον περιττεύει, ὡς καὶ ἐν ταῖς λέξεσι τ' ἐμὸν, τ' αγγεῖτον (τὸ ἀγγεῖτον), ὅτι λέγουσι τὸ τ' αγγεῖτον (αὐλός ἐξ ἀσκοῦ ὀερματινοῦ). πληθ. τ' ἐμὰ, τ' ἐσά. Ἐν Οἰνῷ δὲ (τῆ πάλαι Θερμισκύρα παρὰ τὸν Θερμιώδοντα) πόλις παραθαλασσίῳ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, λέγουσι τὰ μὰ, τὰ σά.

(η) ἐν καὶ ἐνι, ὡς καὶ ἐν τῇ ἑλληνι λόγῳ = ἐστίν. Ἐστὶ δὲ ἡ πρόθεσις ἐν, ἧτις ἐπέσχε τὸν τόπον τοῦ ἐνεστίν, ὡς

ἡ παρά (παρὰ) τὸν τοῦ πάρεστι. Χρῶνται δ' αὐτῇ μόνον ἐν τῇ ἑν. ἄρ. ἐν δὲ τῇ πληθ. τῷ εἶναι. (θ) τὰ γμα, τὰ ξις, τὰ ξιμοσ συνώνυμα. (ι) = ψυχή. Καὶ τὸ ζ καὶ τὸ ξ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προφέρονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ παχέως συριγμοῦ (ὡς τὸ Γαλ. ch) ὡς καὶ τὸ σ. Οὕτω δὲ προίφερων τὸ σ καὶ οἱ Δωριεῖς (ἰδὲ Προλεγ. Μερικῆς Ζηνοβίου Πώπ. καὶ Σούτσια). (κ). τάζω = τάσσω = ὑπισχνομαί τινί τι. μέσως δὲ τάγομαι ἀπὸ τοῦ ταγ. πρωτοτύπου βίβης τοῦ τάσσω) = ὑπισχνομαί ἑμαυτὸν τινι, οἷον, τὸν ἑτάξα τὸ δεῖνα, τάγομαι εἰς τὴν Παναγίαν· ἦτοι τάσσω ἑμαυτὸν εἰς τὴν Παναγίαν, ἵνα ὑπάγω δηλ. εἰς τὴν Παναγίαν. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐτάγαμε καὶ συνστάγαμε εἶναι μέσως ἀλληλοπαθῆ. (λ) ἡ φράσις ἐλλειπτικὴ· πλήρης ἔχει ἂν οὕτως ἀπὸ τῆν ψυχῆν μου ἔσα κί' ἂν ἦναι ἑτερα, ἦτοι πλήν τῆς ψυχῆς μου. (μ) Ἴων. ἀντὶ ὄλα. τὸ δὲ λα προφέρεται ὑγρῶς ὡς ἂν εἴ ἦν οὐ λζα. (ν) φίλημα. (ξ) ἐμπροσθεν ἡμῶν· ἡ δὲ μου ν παρεσθάρη ἀπὸ τῆς ἡμῶν λέγεται δὲ καὶ μουνά, κατὰ τροπὴν τοῦ ω εἰς ου (ὡς τραγοῦδι ἀντὶ τραγῶδι) καὶ τοῦ η εἰς α καὶ μετάθεσιν αὐτοῦ. (ο) ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἢ δεικτικοῦ α καὶ ἐκεῖ, μεθ' οὔ συνεκεράσθη, διότι, ὅταν λείπῃ τὸ τοιοῦτο, λέγουσιν ἐκεῖ. Οὕτω καὶ ἐκεῖνος, ἀ(β)οῦτος. Ἴσως τὸ α τοῦτο, ὑπερ πολλοῦ καὶ χα προφέρεται, εἶναι αὐτὸ τὸ ἀρκτικόν ἐπιβόημα χά = ἰδοῦ (ἰδὲ Στοιχεῖα τῆς Ὄθωμ. Γραμμ. ὑπὸ Κωνσταντίνου Ἀδοσίδου Σελ. 207. § 533). (π) = δίδω σε αὐτό. (ππ) ἐξεκαμπανίσταμεν σημαίνει καὶ τὸ ἐξήλθομεν καὶ τὸ εἰρήλθομεν εἰς κάμπον (πεδιάδα). (ρ) ἐνταῦθα λαμβάνω ἀφορμὴν ἵνα σημειώσω, ὅτι τῷ αἰολικῷ μξ, ἔπερ ἀπαντάται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (ἐν Ἰκτι. 885. 894 ἐκδ. Δούκκ).

Μᾶ γὰ, μξ γὰ . .

χρῶνται ἐν Κερασούντι καὶ πολλαῖς ἄλλαις τῆς μικρᾶς Ἀσίας πόλεσιν, ἀλλ' εἰς κλητικὴν μόνον πτῶσιν. (') (σ). ἀπὸ τοῦ ἡνεγα ἀνευ ἀναδιπλασιασμοῦ· χρῶνται δὲ αὐτῷ μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ. Ἄλλ' ἐν Νεοκαισαρίᾳ καὶ ἑνεγκον (προστ. ἀύρ.) λέγουσι. (τ) οὐκ οἶδ' ὅθεν ἡ λέξις παρήκται. Δοκεῖ δὲ εἶναι Τουρκικῆς καταγωγῆς. Ἐστὶ δὲ = εἶθε. (υ). μουνδῶ = αἰμωδῶ καὶ μουνδῶ = αἰμωδῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

(*) Τὸ μξ λαμβάνεται καὶ ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος· οὔτω καὶ ὁ Θεόκριτος (εἰδ. ΙΕ'. 88).

Μᾶ, πόθεν ἀνθρώπος;

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε Φυλλ. 34 .)

Σβολῶνω (ἰδὲ ἀποσβολῶνω). «Ἐσβολῶθηκε» τουτ. ἐσκοτίσθη δι' αἰφνιδίου προσβολῆς.

Σβῶλος ἀντὶ βῶλος. Τεμάχιον χῶματος, ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης στρογγυλοειδοῦς.

Σέκ.λο (εἶδος φυτοῦ). τὸ Σεῦτλον (Bette) Παζι καὶ Παρτάρι παρ' ἄλλοις.

Σέσου.λα καὶ Σέσου.λα' παρ' ἄλλοις καὶ φράσις,